

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

DRUGO ODJELJENJE

PREDMET TRIPCOVICI PROTIV CRNE GORE

(Predstavka br. 80104/13)

PRESUDA

STRAZBUR

7. novembar 2017. godine

Ova presuda će postati konačna pod okolnostima predviđenim članom 44 stav 2 Konvencije. Može biti predmet redakcijske izmjene.

U predmetu Tripcovici protiv Crne Gore,

Evropski sud za ljudska prava (Drugo odjeljenje), na zasjedanju Vijeća u sastavu:

Işıl Karakaş, *predsjednik*,
Nebojša Vučinić,
Paul Lemmens,
Valeriu Griţco,
Ksenija Turković,
Stéphanie Mourou-Vikström,
Georges Ravarani, *sudije*,

i Stanley Naismith, *registrar Odjeljenja*,

Na vijećanju na zatvorenoj sjednici održanoj 10. oktobra 2017. godine, donosi sledeću presudu koja je usvojena tog dana:

POSTUPAK

1. Predmet je pokrenut predstavkom (br. 80104/13) protiv Crne Gore koja je podnijeta Sudu na osnovu člana 34 Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu “Konvencija”) od strane g-dina Dan Laurentiu Tripcovici (u daljem tekstu “prvi podnosilac predstavke”) i njegove majke, g-đe Armenuhi Tripcovici (u daljem tekstu “druga podnositeljka predstavke”), oboje sa dvojnim, rumunskim i italijanskim državljanstvom, 8. jula 2012. godine.

2. Podnosiocce predstavke je zastupala g-đa D.R. Debrezeni, advokat iz Bukurešta, Rumunija. Vladu Crne Gore (u daljem tekstu “Vlada”) je zastupala njihova zastupnica, g-đa V. Pavličić.

3. Podnosioci predstavke su se žalili na proizvoljnost sudske presude. Takođe su naveli da nijesu imali pristup sudu i žalili su se na miješanje u njihova imovinska prava.

4. Dana 17. decembra 2015. godine gore navedene žalbe su dostavljene Vladi, a ostatak predstavke je proglašen neprihvatljivim na osnovu Pravila 54 stav 3 Pravilnika Suda.

5. S obzirom da su podnosioci predstavke dostavili svoje izjašnjenje van određenog vremenskog roka, predsjednik Odjeljenja je odlučio, na osnovu Pravila 38 stav 1 Pravilnika Suda, da ne unese zakašnjela izjašnjenja u spise.

6. Na osnovu člana 36 stav 1 Konvencije i Pravila 44 stav 1 (a), vlade Italije i Rumunije su obaviještene o pravu da se umiješaju, ali nijesu izrazile želju za miješanjem.

7. Neodređenog datuma nakon 17. decembra 2015. godine, druga podnositeljka predstavke je preminula. Dana 22. februara 2016. godine prvi podnosilac predstavke je obavijestio Sud da je, kao njen sin, “nasljeđuje u svakom smislu”.

ČINJENICE

I. OKOLNOSTI PREDMETA

8. Podnosioci predstavke su rođeni 1949. godine i 1923. godine i živjeli su u Bukureštu gdje prvi podnosilac predstavke i dalje živi.

9. Podnosioci predstavke su bili suvlasnici dvije susjedne zemljišne parcele u Crnoj Gori.

10. Dana 13. juna 2009. godine, tokom posjete parcelama, prvi podnosilac predstavke je primijetio metalnu ogradu koja je djelimično bila sagrađena na njihovom imanju. Ograda je dijelila dvije zemljišne parcele i onemogućava pristup jednoj parceli iz druge. Ograda je vjerovatno podignuta negdje tokom februara 2009. godine.

11. Dana 15. jula 2009. godine podnosioci predstavke, koji su imali pravnog zastupnika, pokrenuli su parnični postupak zbog smetanja posjeda protiv B.Ć., njihovog susjeda.

12. Dana 27. juna 2011. godine Osnovni sud u Kotoru je presudio u korist podnosioca predstavke i naložio B.Ć. da ukloni ogradu i isplati podnosiocima predstavke 1.435,00 eura na ime sudskih troškova. Sud je prihvatio kao blagovremenu tužbu podnosioca predstavke, s obzirom da je rok za pokretanje postupka bio 30 dana od dana kada su primijetili smetanje posjeda, uzimajući u obzir da su 13. i 14. jul državni praznici. Pri tom, sud se pozvao na član 77 Zakona o svojinsko-pravnim odnosima (vidjeti donji stav 14).

13. Dana 20. decembra 2011. godine je Viši sud u Podgorici, odlučujući po žalbi koju je podnio B.Ć., odbacio tužbu podnosioca predstavke kao neblagovremeno podnijetu. Taj sud je utvrdio da su 13. i 14. jul zaista bili državni praznici kada sudovi nijesu zasijedali. Ipak, smatrao je da je period od 30 dana, u okviru kojeg su podnosioci predstavke mogli da pokrenu postupak, obavezujući "[u kom slučaju] ne može biti pomjeranja vremenskog roka kada njegov poslednji dan pada u dan praznika kada sud ne zasijeda". S toga, vremenski rok je istekao 13. jula 2009. godine a podnosioci predstavke nijesu podnijeli tužbu do 15. jula 2009. godine.

II. RELEVANTNO DOMAĆE PRAVO I PRAKSA

A. Zakon o osnovama svojinsko-pravnih odnosa iz 1980. godine (objavljen u "Sl. list SFRJ", br. 6/1980 i 36/1990 i "Sl. list SRJ", br. 29/1996)

14. Članom 77 je predviđeno da se žalba zbog smetanja državnine može podnijeti u roku od 30 dana od dana saznanja za smetanje i učinioca, a najkasnije godinu dana od nastalog smetanja.

B. Zakon o svojinsko-pravnim odnosima iz 2009. godine (objavljen u “Sl. listu CG”, br. 019/09)

15. Članom 126 je predviđeno da ukoliko treće lice neosnovano uznemirava vlasnika ili svojinskog držaoca na drugi način, a ne oduzimanjem stvari, vlasnik, odnosno svojinski držalac može tužbom zahtijevati da to uznemiravanje prestane. Na osnovu člana 129 pravo na podnošenje ove tužbe ne zastarijeva.

16. Članom 404 stav 1 je predviđeno isto kao i članom 77 prethodnog Zakona.

17. Članom 422 je predviđeno da će se svi postupci koji su otpočeli prije stupanja na snagu ovog Zakona okončati po odredbama Zakona koji je bio na snazi kada je postupak započet, osim ukoliko ovim Zakonom nije drugačije propisano.

18. Zakon iz 2009. godine je stupio na snagu 21. marta 2009. godine čime je stavljen van snage prethodni Zakon.

C. Zakon o parničnom postupku (objavljen u “Sl. listu RCG”, br. 22/04, 28/05 i 76/06 i “Sl. listu CG” br. 73/10)

19. Članom 108 je predviđeno da se rokovi računaju na dane, mjeseci i godine. Ako je rok određen na dane, u rok se ne uračunava dan spornog događaja već prvi naredni dan. Takođe je predviđeno da ukoliko poslednji dan roka pada u dane državnih praznika ili u nedelju ili neki drugi dan kada sud ne radi, rok ističe protekom prvog narednog dana.

20. Članom 109 (1) je predviđeno da kada je podnesak vezan za rok, smatra se da je podnesen u roku ako je prije nego što istekne rok predat nadležnom sudu.

21. Članovima 112 i 113, uzevši skupa, su predviđeni uslovi za povraćaj u pređašnje stanje. Konkretno, ukoliko stranka propusti rok za preduzimanje neke radnje u postupku i usljed toga izgubi pravo na preduzimanje te radnje, sud će toj stranci, na njen predlog, da dozvoli da naknadno izvrši tu radnju, ako ocijeni da postoje opravdani razlozi za nepostupanje koji se nijesu mogli predvidjeti ili izbjeći.

22. Članom 421 predviđeni su detalji kada je moguće ponavljanje postupka.

23. Članom 440 predviđeno je da će sud pri određivanju rokova i ročišta po tužbama zbog smetanja posjeda uvijek naročito da obrati pažnju na potrebe hitnog rješavanja prema prirodi svakog pojedinačnog slučaja.

24. Članom 443 predviđeno je da protiv rješenja donesenih u parnicama zbog smetanja posjeda nije dozvoljena revizija.

D. Relevantna domaća praksa

25. Dana 21. aprila 2015. godine Viši sud u Podgorici (Gž.br. 4622/14) potvrdio je odluku Osnovnog suda (P. br. 2266/13) kojom je utvrđeno da je tužba iz radnog odnosa tužioca, koja je podnijeta jedan dan nakon Uskršnjih praznika, podnijeta sa zakašnjenjem, s obzirom da je petnaestodnevni rok istekao prethodne subote, bez obzira na činjenicu da je subota bila neradni dan u sudu.

26. Dana 20. oktobra 2015. godine Osnovni sud u Beranama (P. br. 1348/15) odbacio je kao neblagovremenu žalbu koja je podnijeta devet dana nakon isteka zakonskog roka. Dana 10. februara 2016. godine Viši sud u Bijelom Polju potvrdio je ovu odluku (Gž. br. 145/16).

PRAVO

I. PRETHODNO PITANJE

27. Sud primjećuje da je neodređenog datuma nakon 17. decembra 2015. godine preminula druga podnositeljka predstavke a da je prvi podnosilac predstavke obavijestio Sud da će je on naslijediti u svakom aspektu (vidjeti gornji stav 7). Sud smatra ovu izjavu kao želju prvog podnosioca predstavke da nastavi sa postupkom pred Sudom u ime svoje majke.

28. Sud ponavlja da je u brojnim slučajevima kada je podnosilac predstavke preminuo u toku trajanja postupka, uzeta u obzir izjava nasljednika podnosioca predstavke ili bliskih rođaka koji su izrazili želju da nastave sa postupkom pred Sudom (vidjeti *Karner protiv Austrije*, br. 40016/98, stav 22, ECHR 2003-IX, sa daljim referencama).

29. U okolnostima konkretnog predmeta, Sud nalazi da prvi podnosilac predstavke ima namjeru da nastavi postupak umjesto druge podnositeljke predstavke (vidjeti, *mutatis mutandis*, *Göktaş protiv Turske*, br. 66446/01, stav 19, 29. novembar 2007. godine). Ipak, iz praktičnih razloga, Sud će nastaviti da se odnosi prema prvom i drugom podnosiocu predstavke skupa kao "podnosioci predstavke", iako je sada sin druge podnositeljke predstavke taj koji nosi taj status.

II. NAVODNA POVREDA ČLANA 6 KONVENCIJE U VEZI PRAVIČNOSTI POSTUPKA

30. Podnosioci predstavke su se žalili na osnovu člana 6 Konvencije da je presuda Višeg suda bila proizvoljna u smislu nedostatka obrazloženja zbog čega član 108 Zakona o parničnom postupku nije primijenjen u njihovom slučaju. Predmetni član Konvencije glasi kako slijedi:

“Tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ..., svako ima pravo na ... suđenje u razumnom roku ... pred sudom ...”

31. Vlada je osporila žalbe podnosioca predstavke.

A. Prihvatljivost

32. Vlada je tvrdila da podnosioci predstavke nijesu iscrpili sve domaće pravne lijekove, konkretno zahtjev za povraćaj u pređašnje stanje i ponovno pokretanje postupka na osnovu članova 112, 113 i 421 Zakona o parničnom postupku (vidjeti gornje stavove 21-22).

33. Podnosioci predstavke nijesu na vrijeme odgovorili na ovo izjašnjenje (vidjeti gornji stav 5).

34. Relevantni principi u odnosu na iscrpljivanje domaćih pravnih lijekova su iznijeti u presudi *Vučković i drugi protiv Srbije* (prethodni prigovori) [VV], br. 17153/11 i 29 drugih, stavovi 69-77, 25. mart 2014. godine.

35. Sud primjećuje, konkretno, da postojanje samih sumnji u izgledu za uspjeh nekog konkretnog pravnog lijeka koji očigledno nije beskoristan nije validan razlog da se taj pravni lijek ne iscrpi (vidjeti *Akdivar i drugi protiv Turske*, br. 21893/93, stav 71, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-IV, i *Scoppola protiv Italije (br. 2)* [VV], br. 10249/03, stav 70, 17. septembar 2009. godine). Ipak, kako bi bio djelotvoran, pravni lijek mora omogućiti direktno popravljavanje stanja stvari i mora ponuditi razumne izgledu za uspjeh (vidjeti *Balogh protiv Mađarske*, br. 47940/99, stav 30, 20. jul 2004. godine, i *Sejdovic protiv Italije* [VV], br. 56581/00, stav 46, ECHR 2006-II).

36. Vraćajući se na predmetni slučaj, Sud primjećuje da je zahtjev za povraćaj u pređašnje stanje predviđen samo u predmetima kada određeni rok nije ispoštovan iz opravdanih razloga koji se nijesu mogli predvidjeti ili izbjeći (vidjeti gornji stav 21), što u slučaju podnosioca predstavke nije bio slučaj. Nije bilo razloga koji nije mogao biti predviđen ili izbjegnuto na osnovu kojeg bi se moglo razumno očekivati da podnosioci predstavke podnesu zahtjev za povraćaj u pređašnje stanje i da zahtjev bude uspješan. Shodno tome, Sud smatra da u okolnostima konkretnog predmeta navedeni zahtjev nije mogao biti smatran za djelotvoran pravni lijek, pa stoga primjedbe Vlade moraju biti odbijene.

37. Sud je već utvrdio da zahtjev za ponovnim pokretanjem postupka koji je već bio okončan na osnovu pravosnažne sudske odluke, obično ne može biti smatran djelotvornim pravnim lijekom u smislu člana 35 stav 1 Konvencije (vidjeti *Josseline Riedl-Riedenstein i drugi protiv Njemačke* (odl.), br. 48662/99, 22. januar 2002. godine). Situacija može biti drugačija ukoliko se može utvrditi da se na osnovu domaćih zakona takav zahtjev može istinski smatrati djelotvornim pravnim lijekom (vidjeti *K.S. i K.S. AG*

protiv Švajcarske, br. 19117/91, odluka Komisije od 12. januara 1994. godine). Međutim, Vlada nije dostavila sudsku praksu u prilog tome. Stoga, primjedbe Vlade u tom smislu moraju biti odbijene iako se pretpostavlja da je ovaj pravni lijek bio dostupan (*Barać i drugi protiv Crne Gore*, br. 47974/06, stav 28, 13. decembar 2011. godine).

38. Sud primjećuje da žalbe nijesu očigledno neosnovane u smislu člana 35 stav 3(a) Konvencije. Dalje primjećuje da nijesu neprihvatljive ni po bilo kom drugom osnovu. Stoga moraju biti proglašene prihvatljivim.

B. Osnovanost

1. Podnesci stranaka

39. Podnosioci predstavke su se žalili da je odluka Višeg suda bila proizvoljna zbog navodnog nedostatka obrazloženja zbog čega član 108 Zakona o parničnom postupku nije bio primjenjiv u njihovom slučaju.

40. Vlada je osporila žalbe podnosilaca predstavke. Vlada je podnijela, konkretno, da je odluka Višeg suda bila u skladu sa članom 108 Zakona o parničnom postupku. Vlada je dalje tvrdila da su postupci zbog smetanja posjeda hitni po svojoj prirodi i specifični jer su predviđeni vremenski rokovi obavezujući, što znači da ne mogu biti produženi. Na osnovu toga, ukoliko vremenski rok ističe u dane državnih praznika ili nedelju, u praksi on ističe posljednjeg radnog dana prije toga. Ovo je u skladu sa Zakonom o parničnom postupku, konkretno sa članom 109 tog Zakona. Vlada je tvrdila da je to standardno tumačenje domaćih sudova relevantne zakonske odredbe, u prilog čemu je dostavila druge dvije domaće presude (vidjeti gornje stavove 25-26). Stoga, u slučaju podnosilaca predstavke, rok je istekao 12. jula 2011. godine a zahtjev nije podnjet do 15. jula 2011. godine, pa je, stoga, neblagovremen.

41. Vlada je takođe tvrdila da nije zadatak Suda da razmatra kako domaći sudovi tumače i primjenjuju nacionalne zakone, i zaključila da nije bilo povrede člana 6 Konvencije.

2. Zaključak Suda

42. Sud ponavlja da presude sudova i tribunala treba da na adekvatan način navode obrazloženja na čemu su zasnovane. Stepem do kog se ova mjera davanja obrazloženja primjenjuje može zavisiti od prirode odluke i mora biti određena u svjetlu okolnosti predmeta (vidjeti *García Ruiz protiv Španije* [VV], br. 30544/96, stav 26, ECHR 1999-I). Takođe je primarno za državne organe, naročito sudove, da riješe probleme tumačenja domaćeg zakona. Osim ako je tumačenje proizvoljno ili očigledno neosnovano, uloga Suda je ograničena na utvrđivanje da li su efekti takvog tumačenja u skladu sa Konvencijom (vidjeti *Waite i Kennedy protiv Njemačke* [VV], br. 26083/94, stav 54, ECHR 1999-I; *Anheuser-Busch Inc. protiv Portugala*

[VV], br. 73049/01, stav 86, ECHR 2007-I (iako u kontekstu člana 1 Protokola 1) i *Moreira Ferreira protiv Portugala (br. 2)* [VV], br. 19867/12, stavovi 83-84, 11. jul 2017. godine).

43. Vraćajući se na predmetni slučaj, Sud primjećuje da je prvi podnosilac predstavke primijetio sporno smetanje imovine 13. juna 2009. godine. Podnosioci predstavke su imali pravo da pokrenu postupak zbog smetanja posjeda u roku od 30 dana, od kojeg roka je posljednji dan, u njihovom slučaju, padao u dane državnih praznika. Podnosioci predstavke su podnijeli tužbu 15. jula 2009. godine, koji dan je bio prvi radni dan nakon praznika. Osnovni sud je prihvatio kao blagovremeno podnijetu tužbu. Suprotno ovom stavu, Viši sud je smatrao da je predviđeni rok bio obavezujući, što znači da nije mogao biti produžen, i odbacio je tužbu podnosioca predstavke kao neblagovremenu. Ipak, tom prilikom, Viši sud se nije pozvao na bilo koju zakonsku odredbu kao podršku zaključka ili na bilo kakvu sudsku praksu u tom smislu.

44. Sud dalje primjećuje da je, prilikom obrazlaganja zaključka Višeg suda u svom izjašnjenju, Vlada izjavila da je napadnuta odluka bila u skladu sa članom 108 (vidjeti gornje stavove 40, 19 i 13, tim redom). Takođe su se pozvali na član 109 Zakona o parničnom postupku i dostavila dodatno dvije domaće odluke.

45. Sud primjećuje da je članom 109 predviđeno da kada je podnesak vezan za rok, smatra se da je podnesen u roku ako je prije nego što istekne rok predat nadležnom sudu. Ipak, članom 108 je regulisano kada tačno ističe rok, uključujući i slučajeve kada posljednji dan pada u dane praznika ili neki drugi neradni dan. Niti je članom 109 niti nekom drugom odredbom u tom smislu predviđen bilo kakav alternativni metod računanja vremenskog roka kao izuzetak od člana 108. Štaviše, domaća praksa koju je dostavila Vlada se ili nije odnosila na tužbe zbog smetanja posjeda ili se nije odnosila na situacije kada su vremenski rokovi isticali u neradne dane (vidjeti gornje stavove 25-26), i u oba slučaja odluke su donijete nekoliko godina nakon što je Viši sud presudio u predmetu podnosioca predstavke.

46. Sud ponavlja da u suštini nije njegova uloga da ispituje tumačenje domaćeg prava od strane domaćih sudova (vidjeti, na primjer, *Adamsons protiv Litvanije*, br. 3669/03, stav 118, 24. jun 2008. godine), ili da se bavi navodnim materijalnim greškama ili pravnim zabudama nacionalnih sudova, ukoliko njima nijesu povrijeđena prava i slobode zagarantovane Konvencijom (vidjeti *García Ruiz*, gore navedena, stav 28). Osim ako je tumačenje domaćeg prava proizvoljno ili očigledno nerazumno, uloga Suda je ograničena na utvrđivanje da li su posljedice takve interpretacije usklađene sa Konvencijom (vidjeti gornji stav 42). Ipak, u konkretnom predmetu, Sud smatra da je članom 108 Zakona o parničnom postupku predviđeno jasno definisanom terminologijom da rok za podnošenje tužbe ističe prvog radnog dana nakon državnog praznika. Ne postoji ništa u odluci Višeg suda ili izjašnjenju Vlade što bi opravdalo zbog čega ovo pravilo,

dato u opštim uslovima a koje nije bilo u suprotnosti sa relevantnom sudskom praksom, ne treba da bude primjenjivo. Konkretno, Viši sud nije citirao bilo koju odredbu, domaću praksu, ili bilo koji razlog kako bi objasnio zbog čega član 108 nije primjenjiv. Stoga, Sud smatra da je odluka Višeg suda da utvrdi da je tužba podnosioca predstavke neblagovremena, očigledno neobrazložena.

47. U smislu gore navedenog, Sud smatra da podnosioci predstavke nijesu imali pravično suđenje i shodno tome utvrđuje da je bilo povrede člana 6 Konvencije.

III. DRUGE ŽALBE

48. Podnosioci predstavke su se žalili da im je nezakonito onemogućen pristup sudu i da je odbijanje njihove tužbe zbog smetanja posjeda miješanje u njihova imovinska prava. Oni su neblagovremeno podnijeli izjašnjenje, koje, sa tog razloga, nije uključeno u spise predmeta. Pozvali su se na član 6 Konvencije i član 1 Protokola 1, kojim je predviđeno:

“Svako fizičko ili pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne utiču na pravo države da primjenjuje zakone koje smatra potrebnim da bi regulisala korištenje imovine u skladu s opštim interesima ili da bi obezbijedila naplatu poreza ili drugih dažbina ili kazni.”

49. Vlada je osporila žalbe podnosioca predstavke. Vlada je podnijela, konkretno, da su podnosioci predstavke i dalje mogli da pokrenu postupak za zaštitu imovine na osnovu člana 126 Zakona o svojinsko-pravnim odnosima iz 2009. godine (vidjeti gornji stav 15) da su to željeli.

50. Relevantni principi koji se tiču iscrpljivanja domaćih pravnih lijekova su iznijeti u presudi *Vučković i drugi*, gore navedena, stavovi 69-77.

51. Vraćajući se na predmetni slučaj, Sud primjećuje da je članom 126 Zakona o svojinsko-pravnim odnosima iz 2009. godine zaista predviđeno da ukoliko treće lice neosnovano uznemirava vlasnika ili svojinskog držaoca na drugi način, a ne oduzimanjem stvari, vlasnik, odnosno svojinski držalac može tužbom zahtijevati da to uznemiravanje prestane. Štaviše, ovaj postupak ne zastarijeva, što znači da ga podnosioci predstavke mogu još uvijek iskoristiti (vidjeti gornji stav 15). S obzirom da postojanje samih sumnji u izgledu za uspjeh nekog konkretnog pravnog lijeka koji očigledno nije beskoristan nije validan razlog da se taj pravni lijek ne iscrpi (vidjeti *Akdivar i drugi*, gore navedena, stav 71) i s obzirom da nema dokaza u spisima predmeta da su podnosioci predstavke iskoristili ovaj pravni lijek, Sud smatra da ove žalbe moraju biti odbačene na osnovu člana 35 stavovi 1 i 4 Konvencije zbog neiscrpjivanja domaćih pravnih lijekova.

IV. PRIMJENA ČLANA 41 KONVENCIJE

52. Član 41 Konvencije predviđa:

“Kada Sud utvrdi prekršaj Konvencije ili Protokola uz nju, a unutrašnje pravo Visoke strane ugovornice u pitanju omogućava samo djelimičnu odštetu, Sud će, ako je to potrebno, pružiti pravično zadovoljenje oštećenoj strani.”

53. Podnosioci predstavke su tražili naknadu u iznosu od 59.825,00 eura na ime materijalne štete, 1,00 euro na ime nematerijalne štete i 4.315,00 eura na ime troškova postupka, nakon isteka roka za podnošenje zahtjeva na osnovu člana 41.

54. Vlada je osporila zahtjeve podnosioca predstavke kao neosnovane.

55. Dopisom Suda od 2. maja 2016. godine podnosioci predstavke su pozvani da podnesu zahtjev za pravično zadovoljenje u okviru vremenskog roka predviđenog za podnošenje njihovog izjašnjenja o osnovanosti, i Sud ih je podsjetio da ukoliko to ne urade, to će za posljedicu imati da Vijeće neće dodijeliti pravično zadovoljenje ili će djelimično odbaciti zahtjev. Takođe su obaviješteni da se ovo primjenjuje čak iako su nagovijestili svoje želje u ovom smislu u ranijoj fazi postupka.

56. Podnosioci predstavke su podnijeli zahtjev za pravično zadovoljenje nakon isteka predviđenog vremenskog roka. Nijesu naveli razloge za nepostupanje u skladu sa Pravilom 60 stav 2 Pravilnika Suda. U ovim okolnostima Sud smatra da njihov zahtjev treba da bude odbačen, s obzirom da nema posebnih okolnosti koje bi zahtijevale da se usvoji drugačiji pristup u ovom predmetu (vidjeti, *a contrario*, *Nagmetov protiv Rusije* [VV], br. 35589/08, stav 92, 30. mart 2017. godine).

SA OVIH RAZLOGA SUD, JEDNOGLASNO,

1. *Proglašava* žalbu zbog pravičnosti parničnog postupka prihvatljivom, a ostatak predstavke neprihvatljivim;
2. *Utvrdjuje* da je bilo povrede člana 6 stav 1 Konvencije;
3. *Odbacuje* zahtjev podnosioca predstavke za pravičnim zadovoljenjem.

Sačinjeno na engleskom jeziku, u pismenoj formi 7. novembra 2017. godine, na osnovu Pravila 77 stav 2 i 3 Poslovnika Suda.

Stanley Naismith
Registarar

Işıl Karakaş
Predsjednik

